

Intenziteta, pomenskost in raznovrstnost "soočanj dveh kultur" je razberljiva iz knjige vtisov na razstavi. V njej je ogromno reakcij naših otrok na to razstavo, med katerimi bom v ilustracijo izpostavil le dve med njimi: "Noben od slovenskih otrok ne zna izdelati tako lepe igrače. Občudujem njihovo spretnost". "Zelo so mi všeč njihove igrače in navade. Rada bi jih spoznala in šla k njim, se z njimi pogovarjala in postala njihova prijateljica."

Omenjena razstava pa ni le razstava o otroški ustvarjalnosti in igračah Gane in Burkine Faso, temveč tudi zanimiva zgodba o edinstveni zbirki na svetu, intimna zgodba o Sonji Porle, zgodba o slovenskih popotnikih in raziskovalcih neevropskih kultur, zgodba o soočanju dveh civilizacij in tudi razstava o Slovencih in njihovem odnosu do "daljnih svetov".

Popotovanje Prebold - Oxford - Gana - Burkina Faso - Ptuj je začasno končano. Kdo ve, mogoče napoči še čas, ko se bosta lahko "pobrtili" mesti Ptuj in Akra... In takrat bomo še kako ponosno pomislili na vsa otroška "opredmetena hrepenenja" - "Made in Happy Africa".

Aleš Gačnik

Opombe:

1. Tehnični podatki o razstavi "Srečna Afrika":

A) Slovenski šolski muzej: avtorica razstave - Sonja Porle, oblikovanje razstave - Jože Bartolj, oblikovanje kataloga - Boštjan Martinjak, fotografije - Sonja Porle, Boštjan Martinjak, organizacija in pedagoške dejavnosti - Mateja Ribarič, tisk - Skušek, Ljubljana

B) Pokrajinski muzej Ptuj: iniciator in organizator prenosa razstave - Aleš Gačnik, pedagoške dejavnosti - Majda Grah Fridl, vodja tehničnih del - Rajko Žiher

2. Porle Sonja, Srečna Afrika, Otroške igrače Gane in Burkine Faso, Program prireditev v mesecu decembru, zloženska Slovenskega šolskega muzeja, Ljubljana 1993

3. Galijaš Neda, Opredmeteno hrepenenje, (intervju s Sonjo Porle), M'zin, Revija za kulturo, št.26-27, letnik IV, februar / marec 1994, str. 55

4. Porle Sonja, Srečna Afrika, Otroške igrače Gane in Burkine Faso, katalog, Slovenski šolski muzej, Ljubljana 1993, str.3

5. Zapis ob razstavljenemu predmetu.

6. Porle Sonja, Srečna Afrika, Otroške igrače Gane in Burkine Faso, katalog, Slovenski šolski muzej, Ljubljana, 1993, str. 4

"KORANTI" SAŠE HRIBERNIK

Mlada umetnica Saša Hribernik, ki je sicer diplomirala na Šoli za arhitekturo v Ljubljani, se je v "pustnem času" prvič predstavila na Ptujju s svojimi likovnimi stvaritvami. V mestni hiši je bila od 11. februarja do 3. marca na ogled njena razstava gvašev. Kot nam je mogoče umetnica še neznana uganka, pa nam je tema njenega ustvarjanja dodobra znana in domača. Njeni KORANTI, kljub imenitno združeni oblikovni, estetski in arhitekturni noti, ki jo umetnica prepleta z elementi

etnografije, odsevajo svojo magično in demonsko pradavno izročilo, ki vedno znova in znova odpira nova vprašanja in na katere še vedno iščemo odgovore in razlage.

Likovna dela Saše Hribernik nam kažejo koranta, predvsem njegovo naglavno masko, v povsem stilizirani in jasni likovni govorici, kjer ni nobena poteza nepremišljena ali oblikovno naključna. Demonska maska se v slikarkini interpretaciji prelevi v svojevrstno risbo in ornament, še posebej povdarjen s premišljeno izbranim dekorjem in barvami (rdeča, črna, rumena). Korant postane kar naenkrat stiliziran in lep, očiščen vsega realnega in prvinskega. Mogočnost, skrivnost in demonskost maske povdari tudi z nanosi zlate barve. Kot, da mu hoče pridati navdih božanskega!

"Porabske maske" (foto: S. Kosi)

Lik koranta je v slovenski likovni umetnosti zanimiva in neizživeta tema, ki je skozi čas pritegnila kar nekaj umetnikov.

Franceta Miheliča je "zaznamoval" takoj, ko se je srečal z njim v času svojega službovanja na Ptuju pred drugo svetovno vojno. Pod njegovim vplivom so nastajala in še nastajajo umetnine, ki daleč preraščajo realno obliko maske in pomenijo neko prehajanje v nov, fantastični in popolnoma drugačni svet. Tudi Peter Vernik ustvarja podobo koranta v najrazličnejših grafičnih interpretacijah. V domačem (ptujskem) okolju pa vidno izstopa Boris Žohar s svojimi nadrealističnimi koranti, ki pomenijo novo življenje, neustavljivo energijo, rešitev, pomlad...

In kot vidimo, korant še vedno privlači. Sedaj mu sledi Saša Hribernik. Lepo je, da umetniška misel nima konca (kot je dejal letošnji Prešernov nagrajenec, slikar Andrej Jemec), da vrta naprej in, da daje nove in ponovne rezultate.

Stanka Gačnik

ŽIVA PRIČA PRETEKLOSTI

Alzaški muzej na prostem v mestu Ungersheim¹ je kraj, kjer se lahko seznanimo s tradicionalnim življenjem v Alzaciji. Hkrati je to edukativni center in prostor za zabavo in eksperimentalne delavnice. Leta 1984 je po dolgoletnem raziskovalnem delu muzej ustanovilo združenje **The Association of Alsatian Rural Houses**. Približno 60 stavb predstavlja pestro arhitekturno dediščino Alzacije. Vendar pa je ta stavbni kolorit le osnova, na katero so pripete različne dejavnosti.

Pa obiščimo to živo pričo preteklosti!

V muzejsko področje vstopimo skozi sodobno recepcijo, ki je nova vsebina stare arhitekture. Vstopnina je kar 62 FF, namesto vstopnice pa prejmemo ažuren trojezični (francoski, nemški, angleški jezik) časopis z ustreznimi informacijami, ki jih potrebujemo za kvaliteten ogled: zemljevid z označeno smerjo ogleda muzeja in komentarjem, informacijo o prireditvah in animacijah, ki potekajo tisti dan, ter podatke o drugi vsestranski ponudbi. Muzej ima namreč tudi posebne prostore, namenjene za poslovne bankete, družinska slavlja in poroke, seminarje in konference v zmogljivosti od 10 do 800 ljudi. Časopis vsebuje še krajši vprašalnik z naslovom "Tvoje mnenje je naše vodilo", in vprašani, od kod prihajaš, kje si zvedel za muzej, kakšno je tvoje mnenje o muzeju po njegovem ogledu in podobno. Če želiš, da te tudi vnaprej obveščajo o življenju muzeja in dogajanjih v njem, lahko pripišeš svoj naslov. Vprašalnik oddamo ob odhodu iz muzeja.

Stavbe, ki so razstavljene v muzeju, so prenesene s celotnega območja Alzacije. Kriteriji za njihov izbor so bili različni. Na ogled so tipične zgradbe določenih